

PRÒLEG

Com diu la Nena: es pot.

Perquè l'oruga es transformarà en papallona de la mateixa manera que el riu inevitablement acabarà al mar. Perquè sempre hem sabut que la força de la voluntat mou muntanyes. Perquè gairebé sense adonar-nos-en i sense que ningú ho hagi decidit per ells, les persones amb discapacitat han deixat de ser invisibles. Perquè la vida de cada dia ens demostra que som capaços de superar les nostres limitacions.

Les coses són més senzilles del que semblen. La solidaritat mai no cau en terra de ningú. Tot i que a vegades ens desesperem, sempre hi ha una llavor que encén la foguera que ens il·lumina a tots. Mentre hi hagi gent disposada a compartir la càrrega dels més desafavorits, a afrontar reptes i sacrificis, la solidaritat no serà una paraula buida. Tant se val el lloc i l'espai... Posar l'èmfasi en allò que és més petit, més precari, més humil, ens fa créixer i renova la certesa que hi ha éssers humans que han vingut al món per arromangar-se, agafar el bou per les banyes i a cops de destrall treure la malesa dels camins que ens impedeix entrar al bosc.

Les possibilitats de treball i d'integració social que ofereix la Fundació Crisàlida són el primer esglaó per a les vides que no són fàcils de portar; perquè a través del treball aconseguiran una superació personal imprescindible per a sentir-se homes i dones plens, proporcionant-los condicions de vida dignes i eines per guanyar-se la vida.

Gràcies a la meva feina he viscut experiències inoblidables dalt de molts escenaris, però cap com la que vaig viure la nit del 24 de juliol a Camporrells, durant l'entrega del premi literari Crisálida 2010. Aquella sí que fou una bona festa, hi va haver de tot: afecte, solidaritat, futur, llàgrimes, literatura... Què més es pot demanar?

Llarga vida a la Fundació i honor i un cel ben serè per a tots els voluntaris que hi col·laboren.

Víctor Manuel

CATEGORIA A

LA SUPERACIÓ DE FLORA

Gaspar Arcís
Salvador Bolet

En una masia perduda enmig d'una vall tranquil·la i amb una aroma especial, hi vivia una família amb un tarannà característic. Tot el que feien, collien, menjaven i vestien era ecològic i propi de la vall. Per dir-ho més concretament, tot era verge com la mateixa naturalesa.

Un bon dia, la Flora es va despertar amb el cant del gall i, com de costum, va esmorzar llet de vaca de la seva granja. Pura, amb una olor fresca i un color blanquinós que li tacava el voltant dels llavis. Li agradava tant! I més encara sucar pa amb la melmelada de maduixa i móra boscana que la seva mare acabava de fer.

Després d'esmorzar, la seva mare li va dir:

—Flora, tu que tens un do especial per a les plantes aromàtiques i les herbes remeieres, voldria que em portessis les herbes següents: ruda, estragó, farigola, romaní i sàlvia. Ja saps quina mena de sàlvia vull, la de fer infusions. És per a fer dues coses a la vegada amb el gall dindi: macerar-lo i aromatitzar-lo. Avui vindrà a dinar una família i m'agradaria que tots s'emportessin un bon sabor de boca.

La Flora comenta en veu baixa, per a ella mateixa: “Me'n vaig a rentar, vestir, pentinar i a agafar el cistell gran per tal que no es barregin les cinc herbes que la mare m'ha demanat.”

—Mare, he pensat una cosa —va dir la Flora.

—Què has pensat, filla meva? —va preguntar la senyora Cèlia.

—Ja que m'heu demanat cinc herbes aromàtiques, voldria ficar cinc bosses dins del cistell. És perquè no es barregin i conservin la seva aroma particular.

La Flora, tot i la seva discapacitat intel·lectual, tenia els sentits molt desenvolupats. Havia viscut des de petita en un medi rural i ideal per a gaudir de la natura. La seva mare hi confiava molt quan havia de preparar els àpats per als convidats.

—Pare, vas a donar menjar als animals? Et portaré unes herbetes molt bones perquè les cabretes facin la millor llet del món! —va dir la Flora.

—Sí! Però no t'entretenguis pel camí, recorda que la teva mare espera les herbes per fer el gall dindi —li va respondre el senyor Sebastià.

—Pare, a veure si aquesta vegada aconseguixo trobar-les. Adéu, mare, les tindràs aviat. Colliré cinc herbes i dues per experimentar!

La Flora es va col·locar als malucs un cinturó a cada costat del qual hi havia unes fundes. A la mà esquerra hi portava la pedra d'esmolar i a la dreta, les tisores de podar.

En sortir de casa va veure el seu amic Daniel, aficionat a buscar bolets i tota mena de fongs. Ell també duia un cinturó amb fundes, a la mà esquerra la pedra d'esmolar i a la mà dreta una navalla amb un mànec característic per la seva banya de mascle cabró, molt ben treballada i ben acabada. La fulla era trempada i extremament esmolada, de grandària bastant respectable, igual que el mànec.

—Quina sorpresa, Daniel! Ens hem tornat a trobar! —va exclamar la Flora.

—M'alegro molt de veure't. Feia dies que no coincidíem! —va dir en Daniel.

En Daniel era dos anys més gran que la Flora. Tots dos havien anat a la mateixa escola rural i, a més d'ésser molt bons companys, eren veïns. Les seves masies eren a la mateixa vall, però lluny l'una de l'altra.

A tots dos els agradava tenir en condicions les seves respectives eines. A la Flora, les seves tisores de podar, el cistell de flors i les bossetes, i a en Daniel, la seva navalla impressionant i respectable i el cistell de bolets i de caragols.

En Daniel sempre anava acompanyat del Tro, un gos de raça Labrador, que li feia de companyia i de guia en els desplaçaments.

—Quin matí més bonic que fa per... —va començar a dir la Flora.

—Un matí ideal! —va exclamar en Daniel.

Abans que la Flora acabés, en Daniel va endevinar, de seguida, el que volia dir la seva amiga i va completar la frase:

—Perquè nosaltres dos fem a la vegada allò que acostumem a fer, oi?

La Flora va moure el cap de dalt a baix i, seguidament, van exclamar tots dos:

—Som a la tardor!

—Ha passat el solstici... —va dir en Daniel.

—Sí, finals de setembre i principis d'octubre.

El bosc era el tradicional bosc de clima mediterrani, ple d'alzines, roures, faigs i arbustos, entre els quals s'hi trobaven aquelles herbes que havia demanat la mare.

En Daniel, com la Flora, sabia perfectament la lluna que havia fet la nit passada. Tots dos van guardar un moment de silenci i aleshores van exclamar:

—Lluna vella!

I en Daniel va continuar:

—Aquesta vegada et faré una sorpresa, Flora! Allò que observes i no et decideixes a fer estarà al seu punt ideal per collir.

—Daniel, sempre amb misteris, però sé que mirem en la mateixa direcció... confio en tu!

En Daniel pensava sempre en la seva companya. Per això, abans de sortir de casa, s'havia ficat a la butxaca superior de la camisa un parell de bosses de tela, doblegades en forma de triangle. Intuïa que la Flora volia quedar bé amb els seus pares. En un acte reflexiu, va parar i va trencar el silenci:

—Sé que t'agrada complir, és a dir, quedar bé amb els pares. Segurament, al migdia vindrà a dinar una família i vols collir les millors herbes del bosc. Com també desitges que les cabres de casa teva donin una llet de molt bona qualitat.

La Flora, que ho havia escoltat tot sense interrompre i molt sorpresa, va respondre:

—Quina memòria que tens, després de tants dies! Recordes molt bé el que un dia volia aconseguir i no vaig poder trobar. Sempre he intuït que penses en mi. Segur que has doblegat dues bosses de tela en forma de triangle, veritat?

—Sí, ara mateix te les dono —va respondre en Daniel.

Traient-les de la butxaca superior de la camisa, les hi va oferir, tot afegint:

—Flora, aquí tens dues bosses més. Per a aquelles herbetes amb les quals desitges experimentar...

—Gràcies, sé que no em fallaràs, en totes les sortides em sorprens! —va exclamar la Flora.

La Flora, tot d'una, el va abraçar efusivament i li va fer un parell de petons a cada galta. I va afegir: